

Исмаил бег предложи табакерата с тютюн на Горнака. И двамата запушиха.

Тютюна поуспокои Горнака и докара лекота в мислите му.

Исмаил бег и Горнака се погледнаха някак по открито.

— Защо толкоз си се ядосал — подвзе бега — Не си струва ядовете . . . Ех, младо е, ще му стигне ума.

— Срам ме е да те гледам, Исмаил бег. За твоя прием — тжй да ти се отплатя! Какво ще кажат хората?

— За нас турците то е нищо. Та, не се тривожи.

Тия думи извикаха просветление в душата на Горнака. Той подпуши с облекчени гжрди. Защото ако имаше нещо, което най му тежеше, то бе: какво ще каже Исмаил бег.

Разбиранието на бега го поободри.

— Ех, и да не е сжвсем тжй, — продума Горнака, — ама за утешение . . .

— Тжй е, тжй! Аз гледам по инак на тая работа. Ех, да ми сж неговите младини! Като стане като нас не може го прави и да иска. А сега, време му е сега. Аз казвам: нека всеки се вземе на време каквото му се пада, да го не подири кжсно, че тогава става за смях на хората . . . Виж сега на него му е прилика. А аз или ти да го направим ще бждем за смях.

— И то е, — отвжрна Горнака, — ам се не е редко. Сега какво да го правя тука?

— Ще го приберем в чифлика; ще гледаме да се не срещат — пжк като се вжрните в село, ще му теглим една свадба за чудо!

— Ти идваш ли на свадбата, Исмаил бег?

— Ще дойда. Ще поставя мой човек да го венчее. Пжк ще направим една свадба за чудо и помен! Ще докараме зурли и тжпани от Тузлука. Там аз познавам един Хасан ага, който свири като дявол.

— Тогаз . . . — Горнака не знаеше как да отвжрне, поласкан от думите на бега.

— Тжй, тжй добре стана . . . То тжй трябваше да стане. Ние веки тридесет години работим наедно; а ето и аз ще отстжпя мястото на моя син и ти ще дадеш преднина на Добрияна. И до година нов драгоманин при нов чифликчия.